

Koloratursopranen **Susanne Elmark** er uddannet i København og har sunget roller som Zerbinetta i Ariadne på Naxos, Nattens dronning i Tryllefløjten, Konstanze i Bortførelsen fra Seraillet og Lulu på operascener som Deutsche Oper Berlin, Gran Teatre del Liceu i Barcelona, Det Kongelige Teater i København og Covent Garden i London. Hun synger ofte ny musik blandt andet ved festivaler i Schweiz, Norge, Island, Frankrig, Tyskland og Spanien og har samarbejdet med dirigenter som Sir Colin Davis, Peter Schreier, Christian Thielemann og Michael Schönwandt. Siden nytår har hun haft hovedrollen i den nyskrevne opera Stilles Meer ved Staatsoper i Hamburg. Susanne Elmark har også sunget i gejstlig musik som Mozarts Requiem, Händels Messias og Bachs passioner. Hendes yndlingsparti er Zerbinetta, som hun har sunget i 9 forskellige produktioner.

Pianisten **Berit Johansen Tange** er uddannet hos Anne Øland ved Det Kgl. Danske Musikkonservatorium, hvor hun debuterede fra kammermusikklassen i 2000, og har desuden studeret hos Brigitte Engerer i Paris. Hun er en erfaren og efterspurgt akkompagnatør og kammermusiker og har givet koncerter med trioarrangementer af Astor Piazzollas værker. Hun er siden 2002 ansat som akkompagnatør og repetitør ved musikkonservatoriet i København. Berit Johansen Tange har arbejdet med Rued Langgaards klavermusik, giver koncerter ved Rued Langgaard-festivalen i Ribe og har udgivet flere cd'er med soloklaverværker af Rued Langgaard.

Gabriel Fauré (1845-1924) 6 sange til tekster af Armand Silvestre, A.S.N. Stutzman og J. Jorgen. Fauré var den mest betydende sangkomponist i generationen før Debussy. Han var elev af Saint-Saëns, men nærmere påvirket af César Franck. Han begyndte som organist og blev senere leder af konservatoriet i Paris. Han forberedte impressionismen og var præget af det elegiske og drømmende. Hans sange var altid flydende sangbare. *Automne* har en efterårsmelankoli og får sin virkning fra sammenspillet mellem sangstemmen og klaverets bas. *Chanson d'amour* udmærker sig ved akkompagnements ynde.

Richard Strauss (1864-1949) af "Stimmungsbilder" op.9 for soloklaver er skrevet i 1882-1884. Den poetiske titel kunne godt vække minder om Schumann, men musikken er kommet meget længere.

Claude Debussy (1862-1918) Quatre Chansons de Jeunesse Debussy kan betragtes som en forløber for den nye musik og betragtes ofte som impressionist på grund af hans musiks billedlighed og kan sammenlignes med Manets og Renoirs solfyldte

billeder. *Quatre chansons de jeunesse* er skrevet allerede 1882-1884, men er først udgivet efter hans død. De fire sange var skrevet til sangerinden Marie Blanche Vasnier, som Debussy var forelsket i. De er inspireret af *commedia dell'arte* og skildrer situationer og personer derfra.

Alban Berg (1885-1935) Sieben frühe Lieder er skrevet 1905-1908 og udgivet i 1928. Tonesproget varierer med kompositionstidspunktet, men holder sig alle til tonaliteten. I *Nacht* forsøger Berg sig med heltoneskalaer. Den er mættet med musik. *Schilflied* og *Die nachtigall* er mere konventionelle. *Traumgekrönt* er øm-ekstatisk og viser Bergs forkærlighed for arkitektoniske former. Efter den enkle *Zimmer* følger *Liebesode* som nærmest bliver deklameret og minder om Wagners Tristan. *Sommer-tage* er en sangligt taknemmelig slutning. *Sieben frühe Lieder* blev også udgivet i en orkesterversion.

Rued Langgaard (1893-1952) „I det blafrende Efterårslygteskær“ for soloklaver fra 1930 skildrer en nat i efteråret med regn og blafrende gaslygter, som Langgaard opfattede som et symbol på Helvedes flammer og også som den onde ånd lygtemanden

Richard Strauss (1864-1949) 4 Lieder har skrevet over 150 lieder, næsten udelukkende til tekster af anden- eller tredjerangs samtidige fin de siècle-digtere, der i dag ville være ukendte, hvis det ikke var for disse lieder. Først i en højere alder skrev han lieder til tekster af Eichendorff, Goethe, Brentano og Heine. Han har forladt det intime og romantiske hos de tidligere komponister, og har i stedet skrevet lieder, der er teatraliske og beregnet på koncertsalen. Mange af liederne har han også senere skrevet orkesterakkompagnement til. I Brentano-liederne fra 1919 skriver Strauss i de store opeaers dimensioner. *Ich wollt' ein Sträußlein binden* har den idylliske tone fra de tidlige lieder, men er ikke længere spontan. *Säusle, liebe Myrte* er en oppustet koloraturlied, som låner pikante harmonier fra Zerbinetta. *Morgen* er skrevet 1894 i anledning af hans bryllup med sopranen Pauline de Ahna, som aldrig blev træt af at fortælle ham, at hun som generalsdatter ved at gifte sig med en musiker havde giftet sig under sin stand. *Morgen* er så smuk, at nyligt afdøde Roger Willemsen fra NDR Kultur har udtalt, at den er på grænsen til kitsch. Den er fyldt af en stille salighed. *Ständchen* er meget populær, men Strauss selv satte ikke pris på den.